

Essite peab sinna teādma kas lu on
 katke woi mitte; se on monnikord raskē
 tunda, kui se foht on üllespaistetand ehē
 pakso lihha sees. Wotta se jalg ehē kässi
 mis sa arwad murtud ollewad, ühhhe käe-
 ga alt, teisega üllewelt; ehē üks teine
 innimenne wob tedda üllewelt finni pid-
 dada; liguta sedda senna ning teñna tas-
 faste, stis sa saad tunda, ehē sa woid
 ka monnikord selgeste kuulda et selle mur-
 tud lu otsad teine teist hōruvad. Siis
 sa tead selgeste et ta murtud on. Mon-
 nikord ei olle se lu mitte katke murtud,
 waid lōhkund, se on veel raskem tunda.
 Se murtud lu peab jälle fokko pantama,
 muido ei woi teinna mitte fokko kaswa-
 da. Sepārrast peab teine sedda murtud
 fohta tassaste otsekohhe surrutama, agga
 sinna katsu kahhe käega selle kohha peale
 fus lu katke on, kas ta tulleb kohhe jälle
 fokko ja wauta pissut iggal polel et ta
 ðiete fokko lähhāb. Sesamia lu - panze-
 minne on se üslem ässi; kui se ei sa mit-
 te forra pārrast tehtud, siis innimenne
 jaāb santiks; årra ruttusta mitte se ju-
 res, waid wotta aega, ning årra jätta
 se